

Mieres, en defensa de la parla pròpia

L'Ajuntament fa una enquesta entre els veïns sobre l'ús i el coneixement del garrotxí, com a estratègia per salvar aquest signe identitari

El nucli de Mieres durant una edició de la popular fira de l'intercanvi que s'organitza en aquest poble garrotxí R.E.

Els mierencs estan cridats a omplir una enquesta sobre el seu nivell de coneixement i ús del garrotxí, la parla de lèxic més o menys propi d'aquesta zona. La iniciativa ha estat de l'Ajuntament, que, d'aquesta manera, pretén salvar el que es pugui dels mots i expressions ancestrals que les noves generacions estan perdent i, alhora, donar un cop de mà a la llengua catalana, en crisi profunda d'ús, segons els darrers estudis. "La llengua la mantenim entre tots i tenim el deure de conservar-la", argumenta Enric Domènech, alcalde de Mieres, un poble de poc més de 300 habitants, situat a cavall de la Garrotxa i el Pla de l'Estany i amb molt pagesos i ramaders, on, probablement per aquestes característiques, el català és majoritari. Gràcies a la gent més gran –fa notar l'alcalde– la llengua parlada a Mieres encara manté una gran riquesa de paraules i construccions locals. Deixar-ne constància és l'objectiu.

A la consulta s'accedeix per la pàgina web de l'Ajuntament [<http://www.mieres.cat>]. Després d'omplir les preguntes relatives a l'origen, la procedència de la família, el temps que fa que es viu al poble... es convida a dir si s'usen habitualment frases garrotxines, a escriure'n algunes (i també paraules soltes), els llocs on s'han après... Al final, hi ha la qüestió segurament més complicada de respondre: "Què faries perquè no es perdés el garrotxí a Mieres?" Per descomptat, no serà un estudi científic, però sí que pot ser orientatiu, apunten a l'Ajuntament. En una segona fase, es procurarà fer alguna campanya de promoció de la parla local, per exemple, durant la festa de Sant Jordi, assenyala Domènech.

No només 'cardar'

El lèxic propi de la Garrotxa té d'estrella el verb cardar, un comodí polisèmic que es fa servir gairebé per a tot, però la llista de mots considerats autòctons és extensíssima. Ara fa vint anys es va publicar *El parlar de la Garrotxa*, de Joaquim Monturiol i Eloi Domínguez (editat pel Consell Comarcal, l'Ajuntament d'Olot i Ràdio Olot) en què es reuneixen centenars de mots i frases, encara que, en força casos, no es pot dir que siguin exclusivament de la comarca. Hi ha des de talaiar (vigilar el bestiar) a algom (per quelcom), passant per aigat (aiguat), quecs (o keds, per sabates esportives), abantes (abans) i després que curiosament s'aplica enlloc d'abans.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 22-08-2021, Pàgina 24

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2017683-mieres-en-defensa-de-la-parla-propia.html>